

Papp-Sebők Attila

(ÁT A HATÁRON)

anyám egykor ott állt  
a bukaresti konzulátuson,  
a magyarok áramlatszerű sűrűjében,  
látom kezében aktatáskával,  
elképzelem a bőr titkait,  
az anyag úgy védte a papírokat,  
mint hús a csontozatot,  
a katonák éberen járkáltak,  
az iratok némán lapultak,  
személyi, anyakönyvi kivonat,  
az arcokon a félelem tartományai,  
de anyám büszkén állt,  
mozdulatai pontosak, tartása  
egyenes, titoktalan, így jutottak  
az élelmiszerszállítmánnyal  
magyar földre nagybátyám  
egyetemi dokumentumai,  
és az a nap, az döntött  
rólam is.

(KERESÉSÉRE INDULOK)

mikor vizstek vissza a Kárpátokhoz,  
mutatjátok meg Pürkerecet, Tatrangot,  
mikor gyűjtünk termésköveket,  
és vezettek vissza a házhoz,  
ahova annyi emlék beomlott,  
járkálhatok veletek, segíthetek  
a nehéz köveket a ház falára  
illeszteni, várni, míg megköt

a beton, nézhetem az időt, ahogy  
mohával tölti fel a réseket,  
ülhetek a tornácon,  
én meg a kutya, holdfényes  
esőben, bámulhatom a vadkörtefát  
és a helyet, ahol először öltem:  
ott, ahol az udvar emelkedik,  
egy tenyérnyi részen egy csigát  
sirattam apám szeme láttára,  
később derült ki: ő volt a tettes,  
mekkora haraggal fordultam felé,  
azóta nézek más irányba,  
és többször egymás után,  
nagyapám keresésére indulok.

### (AMIBŐL VAGYOK)

úgy tanulmányozom, mint egy értékes  
vagyontárgyat, hümmögve bólogatok,  
története jóval előttem indul,  
anyámmal a magyar nagykövetségen,  
kezében csempészett iratokkal  
teletömött aktatáskával, a román  
katonák tekintetével a melegtől  
elfolyó tájban, végül a papírok  
az élelmiszerszállítmánnyal  
együtt átlépték az országhatárt,  
ünnepezték a sikeres egyetemi  
beiratkozást, szégyellem, hogy  
izzadtra féltem magam bő két  
évtizeddel később a kolozsvári  
tanulmányaim kezdetekor,  
a bürokráciát okoltam, amiért  
nehezen megy, engem nem  
szállítottak le a határon a vonatról,

mert a bőröndöm gyanús,  
és nem kellett Aradon megőrzőbe  
adnom némi ruhát és tisztálkodószert,  
ami az új élethez kell, én mehettem,  
mégsem választhatom le magamról  
árnyékát annak, amiből vagyok.

### (AHOGY Ő SZERETTE)

látom magam körül,  
nézem, ahogy a padlót  
súrolja a délelőttben,  
évekkel később  
a kórházi személyzettel  
veszekszik, egyetlen helyet  
sem talál alkalmasnak  
hamvai elszállíttatására,  
marad a kert, megegyezünk,  
hogy egyedül csinálom,  
senkit nem engedek a közelébe,  
minden évben begyűjtöm  
a gyümölcsét, a leírtak szerint  
lekvárt, dzsemet főzök belőle,  
és égett piritóssal eszem,  
ahogy ő szerette.